

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันศุกร์ที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

ศาสนาเป็นความรู้ความเข้าใจในธรรมในสภาวะธรรม รู้เรื่องเหตุเรื่องปัจจัยในอดีต
ที่ผ่านมา รู้ในการกระทำคำพูดความคิดกิริยามารยาทอาชีพรที่ผ่านมา เพราะทุกอย่าง
นั้นอยู่ที่ผลของกรรม ปัจจุบันถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ
เราจะได้หยุด เราจะได้ยกเลิกเหตุยกเลิกปัจจัย เป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

การประพฤติการปฏิบัติจึงเน้นการประพฤติการปฏิบัติลงที่ปัจจุบัน
เพราะอนาคตนั้นอยู่ที่ปัจจุบันปัจจุบันจึงเป็นความรู้ความเข้าใจคู่การประพฤติการ
ปฏิบัติ ปัจจุบันถึงเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติทั้งกายทั้งวาจา
ทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพ ปัจจุบันถึงเป็นวาระแห่งชาติของการประพฤติการปฏิบัติ

เราเรียนหนังสือก็เพื่อความเข้าใจ เราค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ก็เพื่อความเข้าใจ
เราฟังการบรรยายจากท่านผู้รู้ทั้งหลายก็เพื่อความเข้าใจ ความเข้าใจนี้ถึงเป็นสิ่งที่
สำคัญ ความเข้าใจนี้เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ ความเข้าใจนี้เป็นเครื่องอยู่ของสรรพสัตว์
ทั้งหลาย

ถ้าเรามีปัญญาสัมมาทิฐิ ชีวิตของเราก็ก้าวไปด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ ถ้าเราไม่เข้าใจชีวิตของเราก็ก้าวไปเพราะความไม่รู้

มนุษย์เราคือผู้ที่ประเสริฐ ภพภูมิของมนุษย์เราที่อยู่ในมนุษย์ของเรามี ๓๑ ภพภูมิ จึงได้มีศัพท์คำว่าคน เพราะมีหลายภพภูมิ

มนุษย์เราถึงต้องมีปัญญาสัมมาทิฐิเป็นเครื่องอยู่ เรามีบ้านมีที่อยู่อาศัยของส่วนร่างกายเป็นที่อยู่อาศัย เป็นที่นอนที่พักผ่อน

มนุษย์เราก็ต้องมีธรรมเป็นเครื่องอยู่ มนุษย์เราถึงต้องมีธรรมานุญเป็นเครื่องอยู่ ทุก ๆ ชาติทุกศาสนาก็ใช้หลักการเดียวกันนี้แหละ ใช้ปัญญาสัมมาทิฐิ มีความเห็นถูกต้อง ความเข้าใจถูกต้อง การปฏิบัติถูกต้อง เป็นมรรคเป็นอริยมรรค เพื่อเราทั้งหลายจะมีธรรมเป็นเครื่องอยู่มีธรรมานุญเป็นเครื่องอยู่

เราต้องมีหลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม เป็นธรรม เป็นธรรมานุญ ปัญญาสัมมาทิฐิ อย่างนี้ มันจะเป็นพระศาสนา มันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี เพราะการประพฤติกการปฏิบัติเป็นเรื่องส่วนตัวเป็นเรื่องส่วนบุคคล เน้นให้สมบูรณ์ที่ตัวเรา ไม่มีใครประพฤติกปฏิบัติให้กันได้แทนกันได้ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า เธอทั้งหลายจงพากันอย่าตั้งอยู่ในความประมาท เพราะว่าอันนี้มันเป็นเรื่องใหญ่นะ มันเป็นเรื่องภพชาติ มันเป็นเรื่องเวียนว่ายตายเกิด

เพื่อเราทุกคนจะได้เอาธรรมนำชีวิต เอาปัญญาสัมมาทิฐินำชีวิต กายวาจา กิริยามารยาทอาชีพอันต้องให้เป็นธรรมเป็นธรรมานุญ อย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาท เน้นมาที่ตัวเราทุกคน พากันมีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

เราทั้งหลายอย่าพากันประมาท เพราะปัจจุบันเป็นวาระสำคัญ

ถ้าเราไม่เน้นปฏิบัติในปัจจุบันเราจะเป็นผู้ที่ ตั้งอยู่ในความเพลิดเพลिन
ความประมาท เป็นผู้ที่ตั้งอยู่กับความหลง

เราทั้งหลายจะต้องมาเป็นผู้ที่มีธรรมนุญเป็นเครื่องอยู่ อย่าเอาความประมาท
เป็นเครื่องอยู่ ความหลงความเพลิดเพลिनเป็นเครื่องอยู่

พูดถึงรูปทั้งหลายมันไม่จบ เสียงทั้งหลายมันไม่จบ กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ธรรมารมณ์มันไม่จบ มันชวนให้เราเพลิดเพลिनชวนให้เราหลง เพราะสิ่งเหล่านี้แหละ

เราคิดดูดี ๆ มันเป็นของแซบของล้ำของนัวของหรรษาของอร่อยนะ

เราทั้งหลายต้องพากันรู้พากันเข้าใจ เราจะได้เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ
ตั้งใจตั้งเจตนา เอาปัจจุบันให้ได้

เราอย่าไปตามผัสสะที่มันเกิดทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราทั้งหลายอย่าไปตาม
ผัสสะ เพราะพูดเรื่องผัสสะมันเป็นเรื่องไม่จบ

เราต้องมีสติมีปัญญา มีปัญญามีสติในปัจจุบัน ให้พากันเห็นภัยในวิภูฏสงสาร

การดำเนินชีวิตของเรานี้มันเป็นเรื่องร้ายร้ายง่าย ให้พวกเรารู้ให้พวกเราเข้าใจ

การดำเนินชีวิตของเรานั้นคือร้ายร้ายง่าย เราทั้งหลายต้องรู้ร้ายร้ายง่าย
ของเรา เพื่อจะได้เข้าถึงความสมดุลของร้ายร้ายง่าย จะได้เข้าถึงความพอเพียง
เพียงพอ จะได้เข้าถึงธรรมเข้าถึงธรรมนุญ

สิ่งที่เกิดขึ้นทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ มันเป็นรายรับนะ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็ไปตามสิ่งแวดล้อม ความรู้ความเข้าใจเราก็เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ ตาได้เห็นรูปก็รู้ว่าสิ่งเหล่านี้มันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม มันเป็นเรื่องธรรมดา เรามีตามันก็มีรูป เราได้สัมผัสทางหู

ให้เรารู้เข้าใจว่า โอ้... เรามีหูมันก็มีเสียง เราได้สัมผัสทางจมูก เราก็รู้เข้าใจว่า เรามีจมูกเราก็มีกลิ่น ลิ้นเราได้สัมผัสกับรส เราก็รู้เข้าใจว่าเรามีลิ้นมันก็มีรส กายเราได้สัมผัสเราก็รู้เข้าใจ ว่าเรามีร่างกายมันก็มีสัมผัสมันก็ต้องมีผัสสะ เรามีใจเราก็มีจิตมีวาระจิตจากการสัมผัส

เราต้องรู้ธรรมรู้สภาวะธรรมเราจะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม ถ้าเราไปตาม สิ่งแวดล้อมเราก็เป็นคนไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา

ศีลสมาธิปัญญาถึงมีคุณมีอุปการคุณกับเรา

ศีลนี้เป็นอุปกรณ์นะ เป็นอุปกรณ์กับกรรมกรก็คืออันเดียวนี่แหละ กรรมนี้อยู่ที่ เรารู้เข้าใจ ถ้าเรารู้เข้าใจเราก็หยุดกรรมหยุดเวรหยุดภัย ถ้าเราไม่เข้าใจ เราก็ไม่รู้ การประพฤติการปฏิบัติ เราก็สร้างเวรสร้างภัย

เราทั้งหลายนะปัญญากับการประพฤติการปฏิบัติถึงไปพร้อม ๆ กัน เพราะในตัวเรานี้มันจะมีปัญญาและไม่มีปัญญา มันจะมีปัญญาแล้วเข้าสู่การประพฤติ การปฏิบัติพร้อมกับความรู้ความเข้าใจไม่หลงไม่เพลิดเพลिन เห็นภัยในวิภูฏสงสาร ว่าสิ่งเหล่านี้เองมันคือรายรับรายจ่ายของชีวิต เราต้องรู้ต้องเข้าใจในการประพฤติ การปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้นเราไม่รู้รายรับรายจ่ายของชีวิตนะ

เราทั้งหลายน่าจะต้องพากันรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างมีอยู่ ถ้าไม่มีอยู่มันจะมีประโยชน์อะไรละ ศีลสมาธิปัญญาที่เป็น บริสุทธิคุณ

เราคิดดูดี ๆ นะ ศีลสมาธิปัญญาที่บริสุทธิคุณคือธรรมนุญนะ ศีลสมาธิปัญญา ต้องเป็นเครื่องอยู่ของเรานะ เครื่องอยู่ของเราคือธรรมนุญ ศีลสมาธิปัญญาที่เป็น บริสุทธิคุณถึงเป็นบ้านของเรานะ ใจของเรานะมันไม่มีบ้านนะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง เอาความหลงเป็นที่ตั้งใจไม่มีบ้าน ใจของเรามันอพยพ อพยพไปอพยพมา ไม่มีหลักการไม่มีอุดมการณ์อุดมธรรม อพยพไปอพยพมา ใจของเราเป็นใจพลัดถิ่นนะ

เราต้องมีบ้านนะ เราต้องมีศีลมีสมาธิมีปัญญานะ ต้องเป็นคนที่มีหลักการ มีอุดมการณ์อุดมธรรม เป็นผู้มีธรรมนุญ เราพากันอยู่นี้อยู่กับความหลงนะ เราอย่าเอา ความหลงเป็นบ้านของเรานะ เราอย่าเอาสายมุสสายหลงเป็นบ้านของเรา

ปัจจุบันนี้เค้าเทศน์เค้าสอนกัน เค้าจะพูดเรื่องสายมุสสายหลงสายไสยศาสตร์นะ

เราต้องเอาธรรมนุญนำชีวิต เราจะมีชีวิตอยู่ด้วยความหลงนี้ไม่ได้นะ เอาตัวตน เป็นที่ตั้งเอาสายมุสสายหลงเป็นที่ตั้งมันไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ เค้าเรียกว่าทุจจริต ตัวตนนี้เรียกว่าทุจจริต ใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจจริต เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันไปไม่ได้นะ เพราะไม่มีทางถึงมีศัพทว่าตัณหานะ มันหาเรื่อง หาราวให้ตัวเองเป็นทุกข์ให้คนอื่นเป็นทุกข์ ศัพทนี้ชัดเจน ชัดแจ่มแจ้งว่าหาเรื่อง หาราวให้ตัวเอง หาเรื่องหาราวให้คนอื่น หาเรื่องหาความทุกข์ให้ตัวเอง หาความทุกข์ ให้คนอื่น คำว่าหาเรื่องนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่าให้เข้าใจนะให้มีปัญญาสัมมาทสิ เราต้องรู้เข้าใจว่าตัวตนนั้นแหละมีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ ไม่มีเลยนะ

ตัวตนนั้นเปรียบเสมือนทะเลที่ไม่อ้อมด้วยน้ำ เปรียบเสมือนไฟไม่อ้อมด้วยเชื้อ ของเพลิง มันบกพร่องอยู่เป็นนิจ มันไม่ใช่ความพอดีความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นความสมดุลไม่ได้เป้ความพอเพียงเพียงพอ ไม่ได้เป็นความพอดี

เราคิดดูดี ๆ นะ จิตใจของเราไปปรุงแต่ง ความปรุงทั้งหลายถึงเป็นทุกข์อย่างยิ่ง ความปรุงแต่งถึงไม่เป็นความเพียงพอพอเพียง

ของมันเท่านี้แหละ เราอยากให้มากมันก็ไม่มาก อยากให้น้อยมันก็ไม่น้อย เพราะสิ่งเหล่านี้มันเป็นประภัสสร ความแหม่นก็เป็นประภัสสร ความเจ็บมันก็เป็น ประภัสสร ความตายมันก็เป็นประภัสสร ความพลัดพรากจากไปมันก็เป็นประภัสสร มันเป็นของมันอยู่อย่างนี้

เราจะให้มันเป็นอย่างอื่นนั่นคือความไม่รู้ไม่เข้าใจนะ มันไม่ใช่ความพอเพียง เพียงพอ มันเป็นความไม่สมดุลของรายรับรายจ่ายนะ

เราทั้งหลายให้พากันจับหลักจับประเด็นให้ได้ ให้มีปิติมีความสุขมีกัศคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นมาที่เรานี้แหละ เน้นมาที่กายวาจาใจกิริยามารยาท อาชีพต้องเป็นธรรมเป็นธรรมนุญ เพื่อจะเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา ด้วยการเห็นภัย ในความไม่ถูกต้อง เห็นภัยในวิภูฏสงสาร

เรานอนเราพักผ่อนให้พอนะ มนุษย์เรานอนพักผ่อนให้พอ

มนุษย์ที่เป็นฆราวาสนอนพักผ่อนให้พอ นอน ๖ ชั่วโมงถึง ๘ ชั่วโมง ผู้ที่อยู่เมืองกรุงเมืองหลวงต้องนอนมากกว่าผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดอยู่ชนบทอยู่ตามป่าเขา ลำเนาไพร เพราะเมืองกรุงเมืองหลวงมลภาวะของอากาศมันไม่ดี ค่าพีเอ็มของอากาศของออกซิเจนมันไม่ดี เพราะเมืองหลวงเมืองกรุงเป็นศูนย์รวมทุกอย่างทุกอย่างอยู่ที่นั่น ค่าพีเอ็มมันไม่ดี เราต้องนอนพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมง ถึงเราจะพัฒนาวิทยาศาสตร์ มีห้องแอร์มีเครื่องฟอกอากาศมันก็ต้องนอนให้พอให้เพียงพอ ๖ ชั่วโมงขึ้นไป

เราพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ทางวิทยาศาสตร์ที่เราพัฒนามา เราได้รับความสะดวก ความสบายเราทั้งหลายอย่าได้ประมาทอย่าได้เพลิดเพลิน พวกกันไปเล่นโทรศัพท์ ไลน์โทรศัพท์ต้องบังคับตัวเองคอนโทรลตัวเองพากันพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมง เพื่อเน้นมาที่ตัวเรา เราจะตามความอร่อยตามความหลงไปไม่ได้ เราต้องรู้เข้าใจ

เราทั้งหลายอย่าไปทำผิดนะ อย่าไปคอร์รัปชั่นเวลานอนนะ เพราะร่างกายก็คือ ร่างกาย ร่างกายของมนุษย์เค้าก็ต้องมีอาหารของเขา เค้าต้องได้นอนได้พักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมง เราทั้งหลายต้องคอนโทรลตัวเองให้ได้ในปัจจุบัน เราอย่าเอาความรู้สึกนึกคิด นำชีวิตนะ ต้องเอาเอาเวลานำชีวิต ธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญนำชีวิต เพราะความรู้สึกมันไม่ใช่ธรรมบุญนะ มันเป็นสัญชาตญาณที่เป็นนิติบุคคลตัวตน ถ้าเราเอาความรู้สึกนำชีวิตเราจะไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา เราจะไม่มีการ ไม่มีการไม่มีการไม่มีการ ธรรมนะ เราอย่าเอาความรู้สึกนำชีวิต

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงตรัสว่าอย่าไปเอาความรู้สึกนำชีวิต ต้องเอาธรรมบุญนำชีวิต อย่าไปเอาธาตุเอาขันธอายตนะนำชีวิต อย่าเอาความรู้สึก อย่างนั้น

เราต้องรู้รายรับรายจ่ายในเรื่องธรรมเรื่องสภาวะธรรม เพราะชีวิตของเราต้องก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจเพื่อจะได้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา เพื่อจะได้เป็นธรรมเป็นธรรมนุญ

เราต้องเข้าสู่มาตรฐาน อักษรย่อเรียกว่าเข้าสู่ มอก. เค้ามามีเครื่องวัดเครื่องชั่งน้ำหนัก มีเครื่องวัดความดัน ไปหาหมอหาแพทย์เคื่อก็ตรวจดูเลือดเพื่อความสมดุล

เพราะเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราจะไม่เข้าสู่ความพอดี ไม่เข้าสู่ความพอเพียงเพียงพอ นักวิทยาศาสตร์เคื่มาถึงไม่เชื่ออะไร เคื่เอาหลักเหตุหลักผลหลักวิทยาศาสตร์เคื่ต้องวัดด้วยเครื่องวัดนะ วัดระยะสั้นระยะยาว วัดน้ำหนัก วัดความดัน ตรวจดูเลือด เพื่อเข้าถึงความถูกต้อง เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เพื่อเป็นความสมดุลระหว่างรายรับรายจ่าย

เราทั้งหลายนะ เราถึงพากันมารู้นะ เราจะได้มีข้อวัตรมีกิจวัตร วัตรก็คือข้อวัตร ข้อปฏิบัติที่เรารู้เข้าใจ เพื่อเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เราทั้งหลายจะได้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่มีธรรมนุญเป็นเครื่องอยู่ เพื่อจะได้พัฒนาทางวิทยาศาสตร์และพัฒนาหัวใจไปพร้อม ๆ กัน เพื่อรายรับรายจ่ายของเราจะได้สมดุลกัน

สมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ นั้นจะอยู่ที่เรามีความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง มันเป็นความสมดุลรายรับรายจ่าย ทุกชาติทุกศาสนาก็ใช้หลักการเดียวกันนี้แหละ เพราะนี่มันเป็นเรื่องสากล เป็นเรื่องการประพฤติกการปฏิบัติ

เราทั้งหลายนะถึงเอาความรู้สึกลำนำชีวิตไม่ได้ ให้เราเข้าใจว่า เราเอาความรู้สึกลำนำชีวิตนี้ไม่ได้

เราคิดดูดี ๆ นะ การที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองเค้าต้องเปลี่ยนแปลงด้วยปัญญา ด้วยการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อให้เป็นมรรคเป็นอริยมรรคถ้าไม่อย่างนั้นมันก็จะไปตามแนวเดิม ไปตามระนาบเดิม เรียกว่าไปอย่างเก่านะมันจะไม่เปลี่ยนแปลง มันจะไม่ได้พัฒนาตามหลักเหตุหลักผล

เราเอาตัวตนมันก็ไปอย่างเก่า ความหลงมันก็เป็นบารมีแห่งความหลงนะ

เราเอาความหลงเป็นที่ตั้งบารมีแห่งความหลงมันก็ยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่งไปเรื่อย ๆ

เราเอาปัญญาสัมมาทิฐิที่เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา บารมีจะก้าวไปเรื่อย

การปฏิบัติธรรมนี้มันถึงเป็นธรรมชาตินะด้วยการรู้การเข้าใจการปฏิบัติต่อเนื่อง มันจะเป็นธรรมชาติ อันหนึ่งบรรลุความหลง อันหนึ่งรู้เข้าใจเอาธรรมนำชีวิต อันหนึ่งบรรลุธรรม สองอย่างนี้ก็บรรลุเหมือนกัน อันหนึ่งบรรลุความหลง อันหนึ่งบรรลุธรรม เอาธรรมนำไปเอาธรรมหนุนนำไปให้เข้าใจนะ

การบรรลุความหลงหรือว่าบรรลุธรรมมันก็ต้องเข้าใจนะ มันอยู่ที่การประพฤติ การปฏิบัติอยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ

เราทั้งหลายนี้จะเดินทางไกลอย่างนี้แหละ ต้องอาศัยปลีแข่งทั้งสองข้างก้าวไป มันถึงก้าวไปนะ ถ้าเราไม่อาศัยปลีแข่งก้าวไปมันก็ไปไม่ได้ ไปไม่ได้ก็อยู่ในตำแหน่งเดียวกับอัมพฤกษ์อัมพาตอยู่ในตำแหน่งเดียวกับคนไข้นอนติดเตียงนะ

ศีลสมาธิปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นยานที่นำเราพาไปนะ เค้าจะเดินทางไกลสมัยใหม่ เค้าต้องอาศัยรถอาศัยเครื่องบินไปทางบกทางอากาศเพราะระยะทางมันไกล ถ้าทางน้ำทางทะเลทางมหาสมุทรก็ต้องอาศัยเรือยนต์เรือใหญ่

ฉันใดก็ฉันนั้น เราต้องอาศัยยาน อาศัยปัญญา อาศัยการประพฤติการปฏิบัติ ถึงจะไปจุดหมายปลายทาง เพื่อเข้าสู่ธรรมสู่ธรรมบุญ

เราต้องมีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าเราไม่มีความสุข มีปิติมีเอกัคคตาเราก็มีความทุกข์ ความทุกข์เค้าเรียกว่าโรคซึมเศร้า ภาษาแพทย์ เค้าเรียกว่าโรคซึมเศร้าเราเข้าใจมันคืออันเดียวกันนี้แหละ ความทุกข์กับโรคซึมเศร้า คืออันเดียวกัน

วาระจิตของเรามันก็คิดได้ทีละอย่าง กายวาจาภิรียมารยาทอาชีพนันก็ทำได้ ทีละอย่าง เรารู้เข้าใจ เราพากันทำได้ปฏิบัติได้ ผู้ที่ทำไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้ก็มีแต่คนบ้า คนสมองเสีย ทางส่วนราชการเค้าถึงไม่เอาเรื่องเอาราวกับคนบ้าคนสมองเสีย ทางพระศาสนาเค้าก็ไม่เอาเรื่องเอาราวเหมือนกัน

ถ้าเป็นคนปกติไม่เป็นบ้าสมองไม่เสียก็ปฏิบัติได้ทุกคน คนที่ปฏิบัติไม่ได้ ก็คือบุคคลที่เอาความหลงนำชีวิต เอาสัญชาตญาณที่มันเป็นนิติบุคคลตัวตนนำชีวิต คือบุคคลที่เอาความรู้สึกนำชีวิตพวกนี้ทำไม่ได้ปฏิบัติไม่ได้เพราะมีแต่ตาเนื้อตาหนังตา จักขุไม่มีตาปัญญา พวกนี้จะไปตามสิ่งแวดล้อม ไปตามอวิชชาไปตามความหลง พัฒนาความเป็นนิติบุคคลตัวตน เรียนหนังสือก็เพื่อจะเอาเพื่อจะมีเพื่อจะเป็น เพื่อจะเด่นเพื่อจะดัง การทำงานก็เพื่อจะเอาเพื่อจะมีเพื่อจะเป็นเพื่อจะร่ำจะรวย ทุกอย่างมีแต่จะเอา ไม่รู้ไม่เข้าใจในเรื่องเหตุเรื่องปัจจัยในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด คิดว่าตายแล้วก็แล้วไปตายแล้วก็สูญ ความรู้ระดับนี้อยู่ระดับนิติบุคคลตัวตน อยู่ระดับนักวิทยาศาสตร์นะ เป็นความรู้เกิดมาเพื่อมามีมาเป็น เพื่อจะเอา เป็นชีวิตที่ไม่ถูกต้องเป็นชีวิตที่หลงเป็นชีวิตที่ทุจริตนะ

เราพากันมาคิดดูดี ๆ นะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ทุกชาติทุกศาสนามันก็แก้ปัญห
ไม่ได้นะ มันมีแต่สร้างปัญหา มันไม่ได้เข้าถึงความสงบไม่ได้เข้าถึงปัญญา ไม่ได้เข้าถึง
ปัญญาความสงบ รายรับรายจ่ายมันไม่สมดุลกัน

ธรรมชาตินั้นสมดุลอยู่แล้ว อันหนึ่งคือความสงบอันหนึ่งก็คือปัญญา

สติก็คือความสงบ สงบด้วยรู้เข้าใจเป็นสัมมาทิฐิเพื่อจะให้ป็นศีล เป็นสมาธิ
เป็นปัญญา ศีลสมาธิจะรวมกันเป็นหนึ่ง

ธรรมชาตินั้นพอดีนะ กลางวันที่มีแสงสว่าง ๑๒ ชั่วโมง กลางคืนมันก็มีมืด
มันเป็นเวลาของความสงบกับปัญญาสลับกัน ให้เราเข้าใจเรื่องธรรมเรื่องธรรมชาติ
มันมีความพอดีมีความพอเพียงเพียงพอของตัวเอง

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีความสงบมีปัญญา ถ้ามันพุ่งชนไปแต่
ภายนอกเราก็เสียความสมดุล เสียออกซิเจน การดำเนินชีวิตของเราถึงต้องมีความสงบ
มีปัญญา เราทั้งหลายต้องมีธรรมานุญเป็นเครื่องอยู่

อานาปานสติพวกเราให้รู้จักนะ อานาปานสติคือธรรมชาติที่บริสุทธิ์คุณที่ยกเลิก
ตัวตน สัมมาสมาธิมันเป็นการยกเลิกตัวตนนะ มันว่างจากอดีตจากอนาคต
ปัจจุบันก็ว่างจากตัวตน จะมีแต่ปิติมีแต่ความสุขมีแต่เอกัคคตาว่างจากทุกสิ่งทุกอย่าง

อานาปานสติของเราทุกคนให้เข้าใจ ลมหายใจนี้สำคัญนะ นี่มันเป็นหลักการ
ประพฤติการปฏิบัติ ตามปกติแล้วพวกเราก็จะอยู่กับสิ่งแวดล้อม อยู่กับหน้าที่การงาน
ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอยู่กับหน้าที่การงานอยู่กับความพอเพียงเพียงพอ
อยู่กับความสงบกับปัญญา อยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เป็นรายรับรายจ่าย แต่หลักการของเรา

ต้องอยู่กับอานาปานสตินะ อานาปานสติถึงเป็นทั้งความสงบทั้งปัญญา เป็นทั้งสมณะทั้งวิปัสสนา

ให้รู้เข้าใจเราทั้งหลายจะได้มีบริสุทธิคุณเป็นเครื่องอยู่จะได้มีความสงบเป็นเครื่องอยู่

เราทั้งหลายต้องมีพระนิพพานเป็นเครื่องอยู่ ต้องมีความสงบเป็นเครื่องอยู่ ธรรมชาติถึงจะสมคูล เราทั้งหลายพากันอยู่ตั้งแต่กับสิ่งภายนอก อยู่กับการพูดการคุย การทำงาน อยู่กับโทรศัพท์อยู่กับคอมพิวเตอร์อยู่กับหนังอยู่กับละคร

เราคิดดูดี ๆ นะ เราทั้งหลายต้องเน้นเรื่องความรู้ความเข้าใจเรื่องสติสัมปชัญญะ เราต้องเน้นเรื่องความสงบเรื่องปัญญา เพื่อเราจะได้อานาปานสติเป็นเครื่องอยู่ เพราะอานาปานสติเป็นสัมมาสมาธิ อยู่กับความสงบอยู่กับความว่างจากตัวตน

อานาปานสติกับพุทโธก็คืออย่างเดียวกันนะ

พระกรรมฐานของประเทศไทยสายหลวงปู่มั่น ฐริทัตโต ท่านก็ให้พุทโธ พร้อมกับเราหายใจเข้าหายใจออก หายใจเข้าก็ท่องพุท หายใจออกก็ท่องโธ เพราะมันเป็นเด็กน้อยเด็กใหม่อยู่มันไม่เข้าใจ ก็ต้องฝึกท่องพุทโธอย่างนี้ เพื่อจะได้มีอานาปานสติเป็นเครื่องอยู่ มีพุทโธเป็นเครื่องอยู่ ถ้าเรารู้เข้าใจ

ถ้าเราไม่รู้เข้าใจเราก็จะไม่อยู่กับความสงบไม่ได้อยู่กับปัญญา เราก็ไม่มีบ้านของเรานะ เรามีแต่บ้านของกายกัน เอาต้องรู้จักว่าเรามีบ้านก็ต้องมีบ้านทั้งทางกาย บ้านทั้งทางใจนะ อริยมรรคมีองค์แปดที่เป็นสัมมาทิฐิ ที่เป็นบริสุทธิคุณที่เป็นธรรม เป็นธรรมนุญเป็นบ้านของใจนะ

ให้เราเข้าใจหลักการประพฤติการปฏิบัติให้เรามองไปมีความรู้มีความเห็นเหมือนเราดูต้นไม้ต้นหนึ่งนี้แหละ ต้นไม้ต้นหนึ่งที่ได้อาหารที่อุดมสมบูรณ์ สง่างาม อุดมสมบูรณ์เต็มเปี่ยมเต็มบริบูรณ์เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ

เดือนวิสาขบูชาแห่งการตรัสรู้มันเป็นความพอเพียงเพียงพอว่ามันสมบูรณ์ รายรับรายจ่ายเรียกว่ามันเต็มมันพอเพียงเพียงพอไม่มากเกินไปไม่น้อยเกินไป มันเป็นความพอดีความพอเพียง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงประสูติก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ เสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำมันเป็นความพอเพียงเพียงพอ

เราคิดดูดี ๆ นะมันเป็นรายรับรายจ่ายที่สมดุล เน้นที่ธรรมที่ปัจจุบันธรรม มันเป็นธรรมนุญให้รู้เข้าใจ

เรามองดูต้นไม้ล่ะ อาหารของต้นไม้ เค้าไม่ได้มาจากทางรากอย่างเดียว ต้นไม้ต้นนั้นต้องได้มาจากทางใบทางกิ่งทางก้านสาขาทางยอดตลอดปริมณฑล

ความรู้ความเข้าใจในมรรคในอริยมรรคว่าธรรมนุญรัฐธรรมนุญต้องได้มาจากทั้งกายทั้งวาจาภิรียมามันถึงจะสมบูรณ์มันถึงจะเป็นทั้งความสงบเป็นทั้งปัญญาให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจอย่างนี้นะ มันถึงจะเป็นทั้งสมณะทั้งวิปัสสนาด้วยความรู้ความเข้าใจ

ความรู้ความเข้าใจอย่างนี้แหละ เราต้องเอาความรู้ความเข้าใจมาใช้มาปฏิบัติเพื่อให้เป็นธรรมเป็นธรรมนุญเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เพื่อสมบูรณ์ทั้งรายรับรายจ่าย ต้องเข้าใจต้องมีปัญญามีความสงบ

เหมือนแพทย์จะผ่าตัดสมองนะ แพทย์ผู้ผ่าตัดสมองต้องมีความรู้ความเข้าใจ ต้องมีปัญญาพร้อมกับมีความสงบไปพร้อม ๆ กันถึงจะผ่าตัดสมองได้ดีไม่ผิดพลาด เพราะสมองมันมีเส้นประสาทเยอะ

เหมือนกับแพทย์ผ่าตัดหัวใจ เพราะหัวใจเป็นศูนย์รวมส่งเลือดไปหล่อเลี้ยงสรีระร่างกายผู้ที่ผ่าตัดก็ต้องมีปัญญามีความสงบ

ก็เหมือนผู้ที่จะหยั่งรู้อะไร รู้อะไรเล็ก ๆ อย่างนี้ต้องมีความเข้าใจมีความสงบ มีความนิ่งมีปัญญาถึงจะหยั่งรู้อะไรเล็ก ๆ เข้าสู่รูอะนั้นได้ด้วยความรู้ความเข้าใจ พวกเราทั้งหลายจะได้เอามาใช้มาปฏิบัติ

ต้องเอามาใช้เอามาปฏิบัติทุกชาติทุกศาสนา ผู้ที่อยู่ในเมืองกรุงเมืองหลวง ผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดอยู่ชนบทก็ต้องใช้หลักการเดียวกันนี้แหละ เพื่อเข้าถึงความพอดี เข้าถึงทางสายกลาง เพื่อเป็นธรรมเป็นธรรมนุญ

ใครอยู่ที่ไหนก็ใช้หลักการเดียวกันนี้แหละมันจะไม่เป็นอย่างอื่น

เราคิดดูดี ๆ ในโลกนี้มีความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพรากมันก็เป็น อย่างเดียวกันมันเป็นสากล เราทั้งหลายจะไม่ได้สืบสน จะได้มีปัญญาสัมมาทิฐิ ด้วยความรู้ความเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้เอาธรรมนำชีวิต เอาพระศาสนามาชี้นำชีวิต

ไม่เป็นไร ศาสนามันก็เป็นชื่อของศาสนานั้นเฉย ๆ สมมติทั้งหลายในโลกนี้ เพื่อชี้ให้เห็นแง่มุมผิดถูกและผิด ไม่ผิดไม่ถูกมันถึงมีหลายล้านสมมติ

อย่างภาษาของมนุษย์ใช้เป็นหลักการที่ประเสริฐ ภาษาของมนุษย์มีอยู่มากกว่า หกพันกว่าภาษาให้รู้เข้าใจนะ

เราทั้งหลายก็ต้องพากันมาเน้นที่ตัวเรานี่แหละ เปลี่ยนแปลงตัวเองด้วยความรู้ ความเข้าใจปฏิบัติติดต่อกันเนื่องกันหยุดความไม่ถูกต้องเพื่อเอาธรรมนำชีวิต เพื่อเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา

ปฏิบัติเหมือนไก่ฟักไข่ ไก่มันฟักไข่มันใช้เวลา ๓ อาทิตย์ในการฟักไข่ที่จะออกลูก มาเป็นตัวของไก่ ไก่เล็ก ๆ ใช้เวลา ๓ อาทิตย์นะ จะฟักด้วยแม่ของไก่ ฟักด้วยไฟฟ้า ก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์เช่นเดียวกัน

การทำอะไรติดต่อกันเนื่องกันมันจะเป็นศีลสมาปัญญาการทำอะไรติดต่อกันเนื่อง ตามหลักวิทยาศาสตร์แล้วมันจะฝังในธาตุในชั้นในสัญญาชั้น ๓ อาทิตย์ มันถึงจะเปลี่ยนแปลงได้ มันจะเป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา

ให้เราทั้งหลายรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

เราพากันนอนพากันพักผ่อนให้พอ ให้เพียงพอ สำหรับผู้ที่ เป็นฆราวาส เพราะฆราวาสมีธุรกิจมีหน้าที่การงานมากช่วยเหลือตนเองช่วยเหลือคนอื่นทำธุรกิจ หน้าที่การงานต้องเสียภาษีอากรเพื่อพัฒนาประเทศเพื่อพัฒนาส่วนรวม เพื่อบำรุง พระศาสนา ใครนับถือศาสนาอะไรก็บำรุงพระศาสนานั้น ฆราวาสถึงนอนพักผ่อน ๖-๘ ชั่วโมงนะ ให้เข้าใจ

สำหรับนักบวชทุกศาสนาพากันนอน ๕ ชั่วโมง ๖ ชั่วโมง เพราะนักบวชนะ งานภายนอกยกเลิกหมด พัฒนาตัวเองปฏิบัติตัวเองเรื่องจริงเรื่องใจ ทำข้อวัตรกิจวัตร

กายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะทุกสิ่งทุกอย่างหมด เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมบุญ
นำชีวิต เค้าถึงเรียกนักบวชทั้งหลายว่าพระ

พระนี้หมายถึงพระธรรมพระวินัย ยกเลิกตัวตนแล้ว ยกเลิกความรู้สึก เอาธรรม
นำชีวิต ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต เค้าเรียกว่าพวกนี้เป็นพระนะ หยุดทำอะไรตามใจ
ตามอัธยาศัยเอาข้อวัตรข้อปฏิบัติ

ให้ทุกชาติทุกศาสนาเข้าใจเรื่องความเป็นพระนะ พระนี้คือพระธรรมพระวินัย
ยกเลิกความรู้สึกนี้เรียกว่าพระธรรมพระวินัย

ผู้ที่เป็นนักบวชก็ต้องมีปิตีมีความสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ
ให้ทำเหมือนกันทุกท่านผู้ที่มาบวชนะ เพราะแบรนด์เนมชัดเจน ยอมรับทางกฎหมาย
ถูกต้องตามกฎหมาย ความเป็นพระอย่างนี้แหละมันเป็นที่กฎหมายด้วยการแต่งตั้ง

ผู้ที่มาบวชทั้งหลายต้องเข้าสู่ความเป็นพระธรรมเป็นพระวินัย เป็นธรรม
เป็นธรรมบุญ ที่เค้าแต่งตั้งเรียกว่าเป็นตำแหน่งของผู้อื่นรับรองมีลายเซ็นต์
เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ความเป็นพระที่แท้จริงเราต้องรู้เข้าใจนะ

เราต้องเข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติพากันมีปิตีมีความสุขเอกัคคตา
ในการประพฤติการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่ความเป็นมาตรฐานเข้าสู่ มอก. เข้าใจ
ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราอย่าไปหลงนะตำแหน่งที่เค้าให้นะเป็นตำแหน่งคนอื่นเค้าแต่งตั้งเค้ารับรอง
เป็นลายลักษณ์อักษรเป็นลายเซ็นต์

เราต้องมีสัมมาทิฐิ มีปัญญา ด้วยความรู้ความเข้าใจ ต้องทำหน้าที่ของตัวเอง ให้สมบูรณ์ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ อาชีพที่เป็นพระธรรมพระวินัย ยกเลิกตัวตนแล้วพวกเรามีปิติมีความสุขเอ็กคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้นเราก็จะเป็นพระไม่ได้นะ เป็นพระได้พระแต่งตั้งนะ

ที่เค้าแต่งตั้งให้เป็นสมเด็จพระสังฆราช เป็นสมเด็จพระราชาคณะเป็นกรรมการมหาเถรสมาคม เป็นเจ้าคุณเป็นพระครู นี่เป็นพระได้เพียงพระแต่งตั้งนะ

เราต้องรู้เข้าใจว่าพระคือพระธรรมพระวินัย เราต้องมีปิติมีความสุขเอ็กคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่นั่นที่ใคร เน้นที่เรา เข้าสู่ภาคประพฤติกฎปฏิบัติ ทำเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำเหมือนพระอรหันต์ชีนาสพผู้ที่ได้ฟังพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเอาพระธรรมเอาพระวินัยนำชีวิต ยกเลิกทุกสิ่งทุกอย่างเลย เราถึงจะเป็นพระธรรมพระวินัย ถ้าไม่อย่างนั้นเราจะเป็นพระไม่ได้ เพราะเรายังเอาความรู้สึกนำชีวิต เอานิติบุคคลตัวตนนำชีวิต เราต้องรู้เข้าใจความหมายในการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของศาสนาพุทธท่านก็บอกให้ผู้บวชทั้งหลาย รู้เข้าใจเข้าสู่ความเป็นพระธรรมพระวินัย ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต ถ้าเอาความรู้สึก มันก็เป็นนิติบุคคลตัวตน มันไม่ใช่พระธรรมพระวินัย ถ้าอย่างนั้นมันจะชอบไม่ชอบ ชอบหรือไม่ชอบมันยังเป็นนิติบุคคลตัวตน มันสุดเหวี่ยง เหวี่ยงไปเหวี่ยงมา ไม่ใช่ทางสายกลางยังเป็นนิติบุคคลตัวตนอยู่ ให้เข้าใจ

เราทั้งหลายจะเป็นฆราวาสเป็นนักบวชต้องเข้าใจ จะถือศาสนาอะไรก็ต้องเข้าใจ ในการประพฤติการปฏิบัติเราอย่าเอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต

เอาตัวตนนำชีวิตเค้าเรียกว่ามันไม่ถูกต้องมันทุจจริต เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้นะ

ตึกสตง.ของประเทศไทยตั้งอยู่ในเมืองหลวงอยู่ในกลางกรุง ด้วยความหลงนำชีวิต เอาทุจจริตนำชีวิตชีวิตมันเลยพังทลายเอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราคิดดูดี ๆ ด้วยปัญญาสิพอรู้พอเข้าใจตึกนั้นมามีมากมีหลายสิบตึกสูงใหญ่กว่าตึก สตง. เค้าไม่พังทลายเพราะความแข็งแรงเพียงพอ ความเป็นมาตรฐานเค้าได้มาตรฐาน สูงกว่า ตึกสตง.มันโก่งกินมากเกินไปมันเลยพังทลาย

แผ่นดินไหวอยู่ตั้งไกลอยู่ที่มณฑลยะเลยประเทศพม่า ห่างไกลจากกรุงเทพมหานคร ร่ม ๆ พันกิโลเลยนะ แผ่นดินไหวอยู่ตั้งไกลตึกสตง.ก็พังทลาย เพราะความไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายอย่างนี้แหละตึกต่าง ๆ ไม่ใช่เค้าไม่โก่งกินคอร์รัชั่น แต่เค้ายังมีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปมีการโก่งกินน้อย

พูดถึงเรื่องการโก่งกินในแง่เรื่องจิตเรื่องบุคคลตัวตน ทำงานเพื่อความหลง ทำอะไรเพื่อตัวเพื่อตนเรียกว่ายังทุจจริตอยู่นะ

เราต้องเข้าใจถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะไม่รู้ความหมายว่าเกิดมาทำไม เรียนหนังสือทำไม ทำงานทำไม เป็นอะไรเพื่ออะไร ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ ไม่เอาธรรมนำชีวิต เอาความรู้สึกนำชีวิต เอาสัญชาตญาณนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลทุจจริตอยู่นะ

การที่มาเป็นมนุษย์เราต้องมีสัมมาทิฐิ เอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต ถ้าเรามีปิติมีความสุขเอกัคคตาในการดำเนินชีวิตเราก็ไม่มีทุกข์อะไร เมื่อมันผ่านไป แล้วเราก็ปล่อยเราก็วาง ช่างหัวเผือกช่างหัวมัน

เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชท่านบอกว่า เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ อยากได้มากมันก็ไม่มาก อยากได้น้อย มันก็ไม่น้อย เราต้องเข้าใจเรื่องความจริงเรื่องอริยสัจสี่เราจะไม่ได้มีความทุกข์กัน เราทั้งหลายจะได้ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้องนะ

ผู้ที่ไม่โกงกินคอร์รัปชันเอาธรรมนำชีวิตก็คือพระพุทธเจ้าที่เรามองเห็น พระอรหันต์ผู้เอาธรรมนำชีวิตยกเลิกตัวตนแล้วอย่างนี้ ถือว่ายกเลิกทุจริตแล้ว

เราทั้งหลายต้องเน้นที่ตัวเรา ทั้งกายวาจาภิรียมารยาทอาชีพต้องเน้นมาที่ตัวเรา เราอย่าเอาความหลงนำชีวิต เอาความหลงนำชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

เราจะได้มองเห็นง่าย ๆ เอาความหลงเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมิ พระพุทธเจ้าหรือทุกศาสนาในโลกนี้เค้ามายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ มายกเลิก ความหลง เพราะความหลงเราต้องหยุดเลิกต้องยกเลิกหลงเพราะความหลงก็คือ ความไม่รู้ไม่เข้าใจ

เราจะเอาความรู้สึกนำชีวิตไม่ได้ เอาความหลงนำชีวิตไม่ได้ต้องเอาธรรมธรรมนำชีวิต ถ้าไม่อย่างนั้นหัวใจเราจะเป็นความหลงมันจะระเบิดความถูกต้องไปในตัวนะ

หัวใจมันจะตั้งอยู่ในความหลงเป็นหัวใจบ่อนคาสีโนนะ

เราต้องเข้าใจอย่าเอาความหลงนำชีวิต เอาความหลงนำชีวิตคือเป็นหัวใจ
แห่งความหลงเค้าเรียกหัวใจบ่อนคาสิโน

ศาสนาทุกศาสนาเค้ามายกเลิกความหลงมายกเลิกบ่อนคาสิโนเราต้องรู้เข้าใจ
ถ้าไม่รู้เข้าใจนะ เรานำตัวเองได้อย่างไร นำประเทศชาติบ้านเมืองได้อย่างไร
มันต้องรู้เข้าใจจะอย่าเอาความหลงนำชีวิต ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต

อย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์เล็กนิดเดียว เท่ากับอำเภอหนึ่งเล็ก ๆ ของ
ประเทศไทยก็ไม่ได้ มาเขาก็เหมือนกันส่วนเล็ก ๆ ของประเทศจีน เค้ารวยเพราะเค้า
ตั้งบ่อนคาสิโน

ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจว่าประเทศเค้าเล็กไม่มีที่ทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรม
เค้าคิดว่าถ้าเค้าตั้งบ่อนคาสิโนเค้ารวยนะ คิดตามหลักเหตุผลตามหลักวิทยาศาสตร์
เค้ารวยได้เพราะเค้ารู้หลักการรู้อุดมการณ์ แต่ไม่ใช่อุดมธรรม รู้หลักการอุดมการณ์นะ
รู้เรื่องทางวัตถุรู้เรื่องทางวิทยาศาสตร์ เค้าคิดว่าคนในโลกนี้มีคนปัญญาอ่อนนี้เยอะคน
มีตัวตนเยอะ ถ้าเราตั้งบ่อนคาสิโนสามารถดูดเงินพวกนี้ได้เลยตั้งบ่อนคาสิโน

เราคิดดูดี ๆ สิ ประเทศสิงคโปร์เล็ก ๆ เค้าเอาหลักการอย่างนี้ ประเทศสิงคโปร์
เป็นมหาอำนาจแห่งวัตถุแห่งเอเชียมาเป็นเบอร์ต้น ๆ ของเอเชียเรื่องทางวัตถุ
ทางวิทยาศาสตร์แต่มันเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เอาความหลักการอุดมการณ์ก็ต้องเข้าสู่
อุดมธรรม

ให้ผู้บริหารทั้งหลายนี้เข้าใจนะ เราต้องเอาความถูกต้องนำชีวิต เราต้องเอา
อุดมการณ์อุดมธรรมนำชีวิต เราอย่าเอาความหลงนำชีวิต เราอย่าบ่อนคาสีโนนำชีวิต
เพราะมันเป็นตัวเป็นตนตัวนั้นแหละมันจะพังทลายเหมือนตึก สดง.ให้รู้เข้าใจ

ผู้ที่มีปัญญาทั้งหลายผู้ที่มีความหลงทั้งหลาย เป็นคนรวยเป็นคนมีอำนาจ
ก็แก้ปัญหไม่ได้ เพราะมันมีตัวมีตน ผู้ที่ไม่มีการเรียนการศึกษาเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
ก็แก้ปัญหไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เข้าสู่อุดมการณ์อุดมธรรม ไม่ได้เข้าสู่ความรู้คู่การ
ประพฤติการปฏิบัติ มันต้องเข้าถึงความพอดีความพอเพียง

ให้ทุกท่านทุกคนพากันรู้เข้าใจว่าชีวิตของเราเป็นชีวิตที่ประเสริฐนะ เราทั้งหลาย
ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิต อาชญาของเราเปิดโอกาสให้เราสร้างความดี
สร้างบารมีที่ประกอบด้วยปัญญา มันอยู่ใต้ศตวรรษหนึ่งนะ ศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี
ถ้าเราเอาเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องจิตใจไปพร้อม ๆ กัน

ชีวิตเราเป็นชีวิตที่ประเสริฐนะ เราทั้งจะได้เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติตรง
รู้เข้าใจเป็นปัญญาสัมมัตติ ทุกชาติทุกศาสนาต้องพากันรู้เข้าใจพากันประพฤติปฏิบัติ

เดือนนี้เป็นเดือนวิสาขบูชา วันที่ ๑๑ ปีนี้ก็จะเป็วันวิสาขบูชา เราทั้งหลายต้อง
เข้าสู่ความพอเพียงเพียงพอเข้าสู่ความพอดี เราจะได้มาระลึกถึงเราจะได้พากัน
ปฏิบัติบูชาทดแทนคุณแผ่นดินชาติศาสน์กษัตริย์ ด้วยการสร้างบารมีของเรา
เพื่อทดแทนสิ่งที่สูญเสีย เพื่อให้เข้าสู่ความสมดุล เข้าสู่ความเพียงพอพอเพียง
เพื่อเข้าสู่ปัจจุบันธรรม เพื่อเป็นธรรมเป็นธรรมนุญแห่งชีวิต
